

๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

มรรคผลนิพพานไม่จำกัดกาลเวลา

วันนี้วันที่ ๓๑ นับจากวันเข้าพรรษา ครบ ๑ เดือนแล้ว เหลือเวลาอีก ๒ เดือน ก็จะออกพรรษา พรรษานี้มีชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม หมายถึงว่าทุกคนจะต้องบรรลุพระธรรมกายภายใน ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือบรรพชิต จะต้องใช้พรรษานี้ปฏิบัติธรรมให้บรรลุพระธรรมกายให้ได้

การเข้าถึงพระในตัวเองได้นั้น ถือว่าประสบความสำเร็จระดับหนึ่งในชีวิตของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะเราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยก็เพื่อการสร้างบารมี มรรคผลนิพพานนั้นอยู่ในตัว จะทำให้แจ้งได้ต้องเข้าถึงพระธรรมกาย ท่านจะทำให้เราพ้นจากความมืด พระนิพพานที่มีอยู่แล้ว ก็จะแจ่มแจ้งขึ้นมา เหมือนเรลากของที่อยู่ในที่มีติดออกมากลางแจ้ง

เพราะฉะนั้น การที่ท่านเข้าใจผิดกันว่า การบรรลุมรรคผลนิพพานนั้น เป็นสิ่งพ้นสมัย เพราะเลยยุคพุทธกาลมาแล้ว คล้าย ๆ จะผูกขาดเอาไว้ว่า ต้องเฉพาะในสมัยพุทธกาลเท่านั้นถึงจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ถ้าเชื่ออย่างนั้นก็ไปค้านกับคำว่า อกาลโก ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ว่า ไม่จำกัดกาลเวลา ถ้าตั้งใจประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ฝึกใจให้หยุดนิ่งเมื่อไรก็สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ทั้งสิ้น หยุดกลางวันก็เห็นกลางวัน หยุดกลางคืนก็เห็นกลางคืน และไม่จำกัดสถานที่ด้วย หยุดตรงไหนก็เห็นตรงนั้น หยุดในน้ำก็เห็นในน้ำ หยุดบนบกเห็นบนบก หยุดในอากาศบนท้องฟ้า บนเครื่องก็เห็นบนเครื่อง

มีแม่ชีท่านหนึ่งท่านนั่งเรือหางยาวมา ปรากฏว่าเรือสวนกัน อีกลำหนึ่งแล่นเร็วมาก คลื่นก็แรง เรือที่ท่านั่งจะล่ม ตอนนั้นท่านไม่รู้จะหาอะไรเป็นที่

ฟัง ก็เลยหยุดใจภาวนา “สัมมา อะระหัง” แล้วใจก็หยุดจริง ๆ เห็นองค์พระ
ชัดใสแจ่มลอยขึ้นมาเลย เห็นตอนเรือจะคว่ำ

อีกท่านหนึ่ง ท่านเป็นพระอยู่วัดอื่นแต่ไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ ท่าน
เล่าให้ครูไม่ใหญ่ฟังว่า วันนั้นท่านนั่งรถอยู่ คนขับก็ขับเร็วมากเลี้ยวโค้งตรงวง
เวียนใหญ่ พอเลี้ยววัด ท่านตกใจรีบภาวนา “สัมมา อะระหัง” ปรากฏว่าใจ
หยุดลงไปเห็นองค์พระชัดขึ้นมาตอนรถเลี้ยวโค้ง

มีหนุ่มน้อยคนหนึ่งมาราบครูไม่ใหญ่ให้สอนสมาธิ แล้วก็หายไป หันไป
ดูอีกที อ้าว! เห็นลงไปนั่งในครกตำข้าวในท่าคุตตุ้ ก็นั่งไปอยู่ในครก นั่งไป
ชั่วโมงครึ่ง ก็ออกมาจากครกบอกว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่องค์พระ”

ครูไม่ใหญ่ก็อยากให้นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาพูดอย่างนี้บ้าง
“ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่องค์พระกับดวง”

มีอยู่คราวหนึ่ง ครูไม่ใหญ่ไปเยี่ยมไข้ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง คนป่วยท่าน
เป็นคนจีน อายุมากแล้วแต่ก็พูดภาษาไทยได้คล่อง ลูกท่านก็ไปเฝ้าอยู่ข้าง ๆ
เตียง ก็แนะนำให้ท่านทำภาวนา “สัมมา อะระหัง” ท่านก็ทำไป ท่านจะเสียง
ดังนะ ซึ่งเป็นอรรถาภัยของผู้ที่มีพลังภายในเยอะ ขนาดป่วย ๆ แต่ก็เสียงดัง
ท่านก็เรียกชื่อลูกสาว แล้วก็พูดภาษาชาวบ้านนะ “เฮ้ย ๆ ไครวะ เอาลูกแก้ว
มาใส่ในท้องกู เอาออกหน่อยไวย” คือท่านก็ไม่รู้เรื่อง ด้วยความอินโนเซนต์
ของท่าน นี่ขนาดป่วย ๆ นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยก็เห็นได้

เพราะฉะนั้น มรรคผลนิพพานเป็นอกาลิโก ไม่จำกัดกาลเวลา และ
ไม่จำกัดสถานที่ ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ตั้งแต่เด็กเรื่อยไปเลยจนกระทั่งถึง
ผู้ป่วยใกล้จะละโลก